

Velkommen!

Som liten gutt var jeg et skolelys, men allerede før jeg begynte på videregående, var min interesse for enkelte fag blitt mindre. Da motivasjonen forsvant, merket jeg også hvilke dramatiske utslag dette fikk – Ikke bare på karakterene, men på hele meg. Jeg ble usikker og mindre aktiv i timene. I stedet for å opptre med nødvendig selvtillit ble jeg tvunget til å skjule det jeg ikke kunne.

På videregående gikk det totalt sett ganske bra. Jeg gikk ut med snittkarakteren 4. Sett i forhold til resultatet fra barne- og ungdomsskolen, der jeg var suveren, opplevde jeg imidlertid at «geniene» i klassen lekte seg. Det var ubegripelig for meg hvordan de fikk så gode karakterer.

Etter videregående valgte jeg å ta en pause fra skolebenken. Jeg strøk til eksamen i fysikk og fikk ikke engang vitnemål. Det var en befrielse å slippe å gjøre lekser, og ikke vanskelig å velge å jobbe i stedet. Etter noen år som forretningsmann kom motivasjonen for kunnskap tilbake, med én stor forskjell: Jeg bestemte selv hva jeg ville lære. Som 24-åring ringte jeg en av historielærerne fra videregående skole, Ole Stavrum: «Jeg har bestemt meg for å lære meg litt om alt», sa jeg. «Nei, du bør lære deg mye om alt», svarte han.

Etter denne telefonsamtalen startet min kunnskapsreise. Jeg var ennå ikke motivert for å sette meg på skolebenken. Først ville jeg oppgradere meg selv på ulike felt. Den tapte kunnskapen og dermed selvtilliten skulle bygges opp fra grunnen. De neste seks-sju årene leste jeg hundrevis av fagbøker og romaner om historie, religion og politikk. Og jeg skrev resymé av alle fagbøkene.

Jeg valgte å bo ett år i Paris for å lære fransk og ett år i Berlin for å lære tysk. Der gikk jeg på private språkskoler. Spansk lærte jeg ved selvstudium i Havanna. Min forsiktige måte å nærme meg Universitetet i Oslo på var nøye planlagt. Først måtte jeg få godkjent vitnemål. I stedet for å ta opp fysikken, som jeg ennå ikke var motivert for, valgte jeg å gå opp i språkfagene.

Motivasjonen, interessen, viljen og gleden over å studere var optimal. I tillegg hadde jeg tenkt gjennom ulike studieteknikker og lest

meg opp på hvordan hukommelsen med enkle grep kunne forbedres. I en alder av 33 år satt jeg så på første rad i Sophus Bugges Hus på Universitetet i Oslo. Examen philosophicum, med mine greske helter Sokrates, Platon og Aristoteles, stod for tur. En lang studietid var i sin begynnelse.

I dag er jeg utdannet cand.philol. og cand.polit. med hovedfag i historie fra NTNU i Trondheim og kriminologi fra Universitetet i Oslo (UiO). Ved UiO har jeg også studert enkeltemner i statsvitenskap (internasjonal politikk, komparativ politikk, politisk teori), religion (jødedom, islam, fundamentalisme og verdensreligionene), pedagogikk, sosiologi, engelsk (britisk historie etter 1945). I historie har jeg i tillegg studert «Universets historie» og «Fra Mussolini til Bin Laden». I år har jeg meldt meg opp i engelsk litteratur ved Høgskolen i Volda, et nettstudium.

Foruten studiene har jeg vært med på tolv bokutgivelser. Som forfatter har jeg lært meg hvor viktig det er å skrive godt. Det gjelder også ved eksamener. I ti år var jeg frilansjournalist i NRK, der jeg hovedsakelig jobbet i kulturavdelingen P2. Her fikk jeg erfare hvor viktig det var å ha dyktige folk rundt seg. Slik er det også når man studerer.

Etter mange års studier har jeg etter hvert forstått at det finnes «hemmeligheter» for å lykkes: Med gode veiledere, rådgivere og engasjerte medstudenter blir man inspirert. For meg har det vært

vel så viktig å trives underveis. Det viktigste er ikke å være det største talentet eller ha høyest intelligens. Nei, hvis motivasjonen, studieteknikken og viljen er til stede, finnes det ingen grenser for hva du kan få til.

To av hovedpersonene i denne boken, Espen Schønfeldd og Erling Kagge, hadde store utfordringer på skolen. Begge hadde dysleksi. Erling Kagge var en av de svakeste i klassen og var ikke engang flink i gymnastikk. I dag er han utdannet jurist, kunstsamler og leder av et forlag i Norge. Dessuten er han kjent for å ha gått både til Sydpolen, Nordpolen og til toppen av Mount Everest.

Espen Schønfeldd ble oppgitt av lærerne på barneskolen. Etter noen måneder ble han sendt til spesialscole. Fra han var 7 til han var 14 år ble han sendt fra den ene spesialscole til den andre. Han kunne ikke engang stave navnet sitt som 14-åring. På denne tiden fortalte lærerinnen ham: «Om du bare jobber hardt nok, kan du bli brøytebilsjåfør.» I dag er Espen utdannet jurist og arbeider som seniorrådgiver ved Reaktorskolen, der de fokuserer på å få folk i jobb. Han har en visjon om å hjelpe andre som har utfordringer med studier og arbeidsliv.

De tre andre personene du får møte i denne boken er forfatter Oddbjørn By, lege Brede Kvisvik og billedkunstner Robert Sannes. Alle var skoleleyst i ung alder og fikk gode karakterer.

Oddbjørn By er tre ganger norgesmester i hukommelse. Han har også verdensrekorden i memorering av siffer. Dessuten har han skrevet flere bøker om hvordan studenter kan huske bedre. Oddbjørns siste bok heter *Best of MEMO*.

Brede Kvisvik elsket matematikk og fysikk. Allerede på barneskolen hadde han bestemt seg for å bli lege. Da han gikk ut av videregående skole med et snitt på 5,5 begynte han på legestudiet. I dag er han 31 år, ferdig utdannet lege og tar doktorgrad i hjertesykdommer.

Robert Sannes er utdannet arkitekt, men har de siste 20 årene jobbet som billedkunstner. Han tilbyr workshops på Bali og Italia. Sannes har mottatt mange priser, blant annet kåret til Årets Fotograf. Han mener visjonen er vel så viktig som gode karakterer.

Jeg har hatt samtaler med Kagge, Schønfeltdt, Kvisvik og By. De har også lest manus og gitt sine kommentarer. Robert Sannes har fått scenen for seg selv og skriver sin egen historie.

I denne boken får du råd og tips om hvordan du kan lykkes til eksamen fra noen som har vært gjennom de utfordringene du står overfor.

Oslo, juli 2015